

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 49/2013 z 28. mája 2014 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 a čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 188/2011 z 10. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 49/2013 z 28. mája 2014 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu z 28. mája 2014“) a základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 188/2011 z 10. januára 2013 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 10. januára 2013“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na krajskom súde prebiehalo konanie pod sp. zn. 1 S 188/2011, v ktorom sa žalobkyňa – Krajská prokuratúra v Bratislave domáhala žalobou proti žalovanému – Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava III o vyrobení rozdielu dane z pridanej hodnoty za I. štvrtýrok 2006 sťažovateľke. V zmysle § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) bola sťažovateľka pribraná do uvedeného konania. Vo veci rozhodol krajský súd rozsudkom z 10. januára 2013, ktorým žalobu v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. O odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 28. mája 2014 tak, že rozsudok krajského súdu z 10. januára 2013 potvrdil ako vecne správny.

3. Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje nesúhlas s rozsudkom krajského súdu a aj rozsudkom najvyššieho súdu, pričom poukazuje na niekoľko nedostatkov. Sťažovateľka poukazuje na pochybenia pri doručovaní písomností súdmi, pretože jej nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k samotnej žalobe a ani vyjadrenie žalobkyne a žalovaného k odvolaniu, ktoré podala sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu z 10. januára 2013. Sťažovateľka vníma ako porušenie základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 1 ústavy skutočnosť, že členku senátu krajského súdu JUDr. Renátu Janákovú zastupoval Mgr. Viliam Pohančeniak zo zastupujúceho senátu 2 S. Podľa sťažovateľky krajský súd pochybil aj tým, že nekonal o jej návrhu z 21. novembra 2011, ktorým sa dožadovala o pripustenie do konania z titulu postavenia vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne podľa § 93 ods. 1 OSP. Sťažovateľka považuje rozsudok najvyššieho súdu z 28. mája 2014 za arbitrárny.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu z 28. mája 2014 (čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) a rozsudkom krajského súdu z 10. januára 2013 (čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu), zruší napadnuté rozhodnutia a vec vráti na ďalšie konania a ktorým prizná sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

9. V rámci predbežného prerokovania veci ústavný súd dopytom na krajský súd zistil, že sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu z 10. januára 2013, ako aj

napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 28. mája 2014 nadobudli zhodne právoplatnosť 4. septembra 2014, pričom od tohto dátumu nepochybne dávno uplynula dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku najvyššieho súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018